

PRIETENII MEI

Carmen Sylva

PRIETENII MEI

Ședeam câte-și trei la verdele Rhin,
Pădurea , și eu , și viersu-mi senin,
Tovarăși mereu împreună.
Și tot ce cântam , visam și gândeam ,
Noi undelor limpezi le o sopteam,
În taină , - sub farmec de lună.

Dar vremea veni, - căci soarta-asa vrea, -
Să-mi fac rost si casa pe seama mea,
Departa , - spre „Soare răsare”.
Scumpi prieteni , vă las , adio pe veci!
Cât sufăr! Ah greu e , greu e să pleci!
De ce nu veniți și voi oare?

Pădure și Rhin oftează amândoi:
Prea lung e drumul și prea bătrâni noi!
Rămânem , cu dorul de tine.
Dar , când în noua mea Tara sosii,
Cânturi voioase mprejur auzii:
Ah ! viersul venise cu mine!

Traducere : ELENA POENARU